

Arrest

nr. 274 053 van 14 juni 2022
in de zaak RvV X /

In zake: X

**Gekozen woonplaats: Op haar gekozen woonplaats bij
advocaat B. DE VOS
Ruddervoordestraat 1
8820 TORHOUT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 5 april 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 23 februari 2022 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2022 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 25 mei 2022.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 maart 2020 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 februari 2022 verklaarde de gemachtigde deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 02.03.2020 werd ingediend door

:D., M. J. H. (R.R.: [...])

nationaliteit: Irak geboren te B. op [...]1996

adres: [...] ANTWERPEN

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire postbevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw verklaart nog nooit in Jordanië te zijn geweest en verklaart geen verblijfsdocument te hebben waarmee ze zich in Jordanië kan begeven, noch familie en vrienden die haar kunnen helpen in Jordanië. Mevrouw was voor haar komst naar België ook nog nooit in België geweest. De redenering van nog nooit in een bepaald land te zijn geweest, wordt niet aanvaard als een buitengewone omstandigheid. Jordanië is een buurland van Irak. Praktisch gezien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat een verplaatsing naar een buurland bijzonder moeilijk zou zijn. De bevoegde Belgische ambassade voor Irakelen is inderdaad gelegen in Amman, Jordanië. De ambassade vraagt steeds een persoonlijke aanmelding om zo biometrische gegevens te bekomen. Echter, de ambassade werkt samen met outsourcing visa centers. Tot 15.09.2021 is dat VFS Global. Vanaf 15.09.2021 is dat TLSContact. Beiden hebben centra gelegen in Bagdad en Erbil. Met andere woorden Irakelen kunnen via de centra in Bagdad en Erbil hun visum aanvragen. Deze info kan betrokkene ook terugvinden via deze link: <https://jordan.diplomatie.belgium.be/nl/naar-belgie-komen/visum-voor-belgie>

Betrokkene verklaart dat het haar administratief niet mogelijk is een reis naar het herkomstland te ondernemen gezien het ontbreken van de nodige reisdocumenten. Mevrouw toont niet aan reeds stappen te hebben ondernomen en om die reisdocumenten te bekomen. Mevrouw dient zich tot haar autoriteiten te richten. Mevrouw toont niet aan dat ze zich niet kan richten tot haar autoriteiten. De Irakelse ambassade bevindt zich op volgend adres: Franklin Rooseveltlaan 115 1050 Brussel. Uit geen enkel document blijkt dat mevrouw contact opnam met haar autoriteiten. Mevrouw verklaart dat een terugkeer naar het land van herkomst en het contact met de Belgische ambassade in Jordanië praktisch te veel werk vraagt en daardoor bijzonder moeilijk is. Ook financieel zouden er geen reserves zijn. We hebben echter geen inzage in de financiële middelen waarover de familie beschikt. De bewering op zich is oppervlakkig en niet concreet. Mevrouw wist bovendien op voorhand dat haar verblijf in België precair was. Haar verblijf werd toegestaan gezien haar vraag om internationale bescherming. Alle verzoeken (8 verzoeken om internationale bescherming) werden door de Belgische asielinstanties bescherming het Belgisch grondgebied diende te verlaten. Mevrouw is zelf verantwoordelijk voor de keuzes die zij maakt. Het is mevrouw haar eigen verantwoordelijkheid om de nodige financiële middelen te bekomen teneinde haar terugkeer ook financieel mogelijk te maken. De procedure voor een visum D-verzoek geldt voor alle Irakelen en voor haar kan geen uitzondering worden gemaakt. Zoals eerder aangegeven bevinden er zich outsourcing visa centers in Irak waaronder ook Bagdad vanwaar mevrouw afkomstig is.

Mevrouw verwijst naar een verzoek om internationale bescherming die hangende zou zijn en naar haar vrees om terug te keren naar het land van herkomst. Mevrouw heeft echter 8 verzoeken om internationale bescherming ingediend die allen afgewezen werden door de Belgische asielinstanties. Noch de vluchtelingenstatus, noch subsidiaire bescherming werden haar toegewezen. Er is geen nieuw verzoek om internationale bescherming hangende. De geloofwaardigheid van haar asielrelaas werd op fundamentele wijze ondermijnd. De aangehaalde elementen werden beschouwd als zijnde niet bewezen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen oordeelt dat er zich actueel in Bagdad geen uitzonderlijke situatie voordoet. Een terugkeer is vanuit dat oogpunt mogelijk.

Wat de verwijzing naar artikel 8 van het EVRM betreft en haar recht op een privé- en familieleven dient gesteld te worden dat enkel haar zus een machtiging tot verblijf kon bekomen gezien haar specifieke situatie die niet vergelijkbaar is met de situatie van betrokkene. Haar zus heeft een partner die erkend

werd als vluchteling en heeft een kind die eveneens erkend is als vluchteling. Betrokkene haar moeder en haar broer die eveneens op het Belgisch grondgebied verblijven, verblijven in België zonder geldige verblijfsdocumenten. Gezien haar jarenlange verblijf in Irak, zal zij terug kunnen vallen op een sociaal en familiaal netwerk.

De elementen van integratie (kennis van de Nederlandse taal, vrijwilligerswerk en sociaal netwerk in België, de positieve getuigenverklaringen van onder meer Fedasil en organisaties zoals Filet Divers, deelname aan uitwisselingsactiviteiten van de KVLV-afdeling, koken en knutselen, het maken van schoonheidsproducten, deelname aan het initiatief Dinner@Home, deelname aan verschillende activiteiten van Sant'Egidio met o.a. bejaarden, vrijwilligerswerk op het festival Sfinks te Antwerpen, de Vrouwenwerking van het AdviesCentrum Migratie in Borgerhout, het feit dat ze hoogopgeleid is en professionele toekomstperspectieven zou hebben in België) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrontheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr.198.769)."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 9bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster licht het eerste onderdeel van het middel toe als volgt:

"schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing stelt dat het niet aanwezig zijn van een Belgische ambassade in het herkomstland niet als buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

1.

Op 2 maart 2020 diende verzoeker een gemotiveerde aanvraag in bij de Burgemeester van haar verblijfplaats tot verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9bis Vw. dat stelt:

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven".

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat - zo er zou worden aangenomen dat zij de aanvraag niet in België zou kunnen indienen - zij dit ook niet in haar herkomstland kan doen, aangezien er zich in Irak geen Belgische ambassade bevindt.

De bevoegde ambassade bevindt zich in Amman, Jordanië. De afstand tussen haar herkomstregio en Amman is enorm, bijna 1000 km. Voor verzoekster is het onmogelijk om even heen en weer te reizen naar Amman.

2.

De bestreden beslissing stelt dat het gegeven dat er geen Belgische ambassade aanwezig is in Irak, niet als een buitengewone omstandigheid kan worden beschouwd.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 09.04.1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. Buitengewone omstandigheden zijn "omstandigheden die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het land van herkomst in te dienen"

Het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden dient echter in concreto, geval per geval, te worden onderzocht.

In de bestreden beslissing stelt de overheid echter:

"De procedure voor een visum D-verzoek geldt voor alle Irakezen en voor haar kan geen uitzondering worden gemaakt."

Aldus stelt de overheid dat zij niet in concreto te onderzoeken of er al dan niet buitengewone omstandigheden aanwezig zijn in hoofde van verzoekster. De overheid stelt daarentegen dat zij voor niemand een uitzondering wenst te maken.

Door aldus te stellen dat de aanvraag altijd in Irak dient te worden ingediend, en dat dit voor elke Irakees geldt en er voor niemand een uitzondering kan worden gemaakt, gaat de overheid voorbij aan de verplichting om de buitengewone omstandigheden in concreto te onderzoeken. In casu is het nochtans duidelijk dat het indienen van de aanvraag in het land van herkomst bijzonder moeilijk is. Dit werd in het verzoekschrift uitgebreid uiteengezet.

De overheid heeft deze echter niet onderzocht, en beperkt zich tot het stellen dat de aanvraagwijze voor elke Irakees identiek is, aldus in algemene bewoording.

Dit niettegenstaande de omstandigheden in casu duidelijk zijn, en waar de overheid al een afweging zou hebben gemaakt, deze geenszins nog redelijk en evenredig zijn. Aldus schendt de bestreden beslissing voormelde bepalingen."

Het tweede onderdeel licht verzoekster toe als volgt:

"schending van de aangevoerde bepalingen omdat in de bestreden beslissing op algemene wijze wordt geponeerd dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden.

1.

In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat zij zich bevindt in bijzonder omstandigheden, wijzende onder meer op elementen die haar vergaande bindingen met België ondersteunen, en die het voor haar bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Verzoekster wijst zeer specifiek op het gegeven dat zij wel degelijk jarenlang in België woont, en dat bovendien ' haar familie in België woont en haar zus alhier moeder is geworden.

In die gegeven omstandigheden betreft Irak voor verzoeker een vreemd land. Verzoekster heeft er niets, geen familie, geen bezit, geen vrienden, geen werk,...

Het spreekt voor zich dat het zich moeten verplaatsen naar een ander land, waar geen bindingen mee zijn, louter en alleen om een aanvraag te kunnen indienen, een buitengewoon zware hindernis betreft, dewelke de effectieve toegang tot de procedure feitelijk onmogelijk maakt, en dewelke geenszins nog in evenredigheid staat.

2.

De overheid beschikt bij het voorbereiden en nemen van haar besluit over een zekere vrijheid van handelen, tzt een discretionaire bevoegdheid.

Hierbij dient de overheid evenwel de voormelde bepalingen te eerbiedigen.

De beslissing dient te steunen op motieven die deugdelijk zijn en afdoende zijn. Bij de vaststelling en waardering van de feiten waarop het besluit berust, moet de nodige zorgvuldigheid aan de dag zijn gebracht. Hierbij dient te worden gewezen op de evenredigheidsvereiste.

Voormeld beginsel is geschonden wanneer de overheid bij afweging van de betrokken belangen, niet in redelijkheid tot het besluit of de handeling heeft kunnen komen.

Het gaat in casu om een marginale toetsing. Uw Raad dient weliswaar niet zelf de afweging te maken. Uw Raad dient echter wel te beoordelen of de overheid bij afweging van de betrokken belangen in redelijkheid tot haar besluit heeft kunnen komen.

Er is aldus wel degelijk sprake van een onwettigheid, wanneer de overheid kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

3.

In casu is er sprake van een kennelijke onredelijkheid, en van schending van voormelde bepalingen.

Verzoeker bevindt zich in een uitzonderlijke situatie, waarbij zij tal van elementen naar voor brengt, waaronder elementen van integratie.

De verwerende partij brengt deze echter niet in rekening bij het oordelen over te ontvankelijkheid, stellende dat deze enkel betrekking zouden hebben op de gegrondheid.

De vele elementen van integratie wordt door de verwerende partij niet in rekening gebracht.

Nochtans zijn deze wel degelijk belangrijk bij de beoordeling omtrent de ontvankelijkheid. Immers bewijzen deze de verknochtheid aan België, en het feit dat alle banden met Irak zijn doorgeknipt, hetgeen een belangrijk element is aangaande de beoordeling omtrent de buitengewone omstandigheden.

De verwerende partij concludeert echter "deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en worden bijgevolg in deze fase niet behandeld".

De verwerende partij stelt dat het er geen buitengewone omstandigheden zijn, maar geeft de aangevoerde elementen niet onderzocht.

Nochtans zijn duidelijk buitengewone omstandigheden aanwezig, doch de verwerende partij stelt dat deze niet aanwezig zouden zijn, zonder deze af te wegen ofte motiveren waarom deze niet afdoende zouden zijn.

De bestreden beslissing schendt dan ook de voormelde bepalingen."

Verzoekster wijst erop dat zij had aangehaald in haar aanvraag dat het indienen van een aanvraag om verblijfsmachtiging niet kan vanuit haar herkomstland Irak, omdat er zich in Irak geen Belgische ambassade bevindt. De bevoegde ambassade bevindt zich in Amman, hetgeen volgens verzoekster op 1000 km ligt van haar herkomstregio. Het is aldus voor haar onmogelijk om heen en weer te reizen naar Amman. Verder wijst verzoekster op het motief in de beslissing dat de procedure voor een visum-D-verzoek voor alle Irakezen geldt en voor haar geen uitzondering kan gemaakt worden. Hieruit leidt verzoekster af dat de gemachtigde voorbij gaat aan de verplichting om de buitengewone omstandigheden in concreto te onderzoeken aangezien op algemene wijze wordt gesteld dat de aanvraag altijd in Irak moet worden ingediend en voor niemand een uitzondering kan gemaakt worden. Ze stipt aan dat ze nochtans in haar aanvraag uitgebreid heeft uiteengezet waarom het voor haar bijzonder moeilijk is. Mocht de overheid alsnog een afweging hebben gemaakt, meent verzoekster dat die onredelijk en onevenredig is.

In het tweede onderdeel, gaat verzoekster in op het motief dat elementen die wijzen op bindingen met België, niet in aanmerking komen bij het beoordelen van de bijzondere omstandigheden. Ze stipt aan dat ze al jarenlang in België woont, haar familie hier woont en haar zus hier moeder is geworden. Irak is voor verzoekster een vreemd land waar ze geen familie, geen bezit, geen vrienden en geen werk heeft. Het zich moeten verplaatsen naar een land waar geen bindingen mee zijn louter en alleen om de aanvraag in te dienen, acht verzoekster onevenredig en kennelijk onredelijk. Verzoekster herhaalt dat de elementen van integratie niet in rekening werden gebracht terwijl die wel belangrijk zijn bij de beoordeling aangaande de ontvankelijkheid. Ze bewijzen immers dat de banden met Irak zijn doorgeknipt hetgeen wel belangrijk is bij de beoordeling van de buitengewone omstandigheden. Door principieel te stellen dat die tot de gegrondheid behoren, heeft de gemachtigde die elementen niet onderzocht en heeft hij het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden en kennelijk onredelijk gehandeld, aldus verzoekster.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

De Raad herinnert eraan dat voorgaande bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone

omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Uit de aanvraag van verzoekster blijkt dat zij onder de rubriek "buitengewone omstandigheden" heeft gewezen op het feit dat er geen Belgische ambassade is in Irak en dat het voor haar bijzonder moeilijk is om naar Jordanië te reizen. Ze heeft aangestipt dat ze afkomstig is uit Bagdad en dat er tussen Bagdad en Amman bijna 1000km ligt. Ze stelde dat het onmogelijk is om heen en weer te reizen vanuit Irak. Verder stipte verzoekster aan dat het financieel en praktisch niet haalbaar zou zijn, onder meer omdat ze over een visum zou moeten beschikken, maar ze geen paspoort heeft. Wat dit laatste betreft, wees ze aldus in de aanvraag op de administratieve onmogelijkheid. Verder stipte verzoekster aan dat ze het moet doen met beperkte financiële middelen aangezien ze niet mag werken en ze ook geen familie, vrienden, of kennissen heeft in Jordanië die haar zouden kunnen bijstaan. Het zou er bijgevolg op neerkomen dat ze voor onbepaalde duur in uiterst onzekere omstandigheden zou moeten verblijven in een land dat ze niet kent, hetgeen ze disproportioneel en dus kennelijk onredelijk acht. Wat betreft Irak, wees ze erop dat ze vreest voor haar leven in geval van terugkeer en dat een verzoek om internationale bescherming hangende was. Door dit hangend verzoek om internationale bescherming bestaat een vermoeden dat zij daadwerkelijk een vluchteling is en bijgevolg onmogelijk een aanvraag vanuit Irak kan indienen. Tot slot wees verzoekster op artikel 8 van het EVRM als buitengewone omstandigheid en meer bepaald haar privéleven en gezinsleven. Wat betreft het privéleven, wees verzoekster op haar vrienden- en kennissenkring, op vrijwilligerswerk, de gevolgde opleidingen en de kennis van het Nederlands. Wat betreft het gezinsleven wees verzoekster erop dat haar kerngezin in België is, nu ze samenleeft met haar moeder, broer en zus. Er is enkel nog een grootvader in Irak.

In het verzoekschrift komt verzoekster er opnieuw op terug dat geen ambassade gevestigd is in Irak en ze aldus naar Jordanië zou moeten gaan, meer bepaald Amman, wat bijzonder moeilijk voor haar is om financiële redenen en omdat ze geen paspoort, noch visum heeft. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in de bestreden beslissing erkent dat er geen Belgische ambassade is in Irak, maar hij heeft erop gewezen dat die ambassade in Jordanië samenwerkt met outsourcing visa centers gelegen in Bagdad en Erbil. Wat betreft het feit dat verzoekster heeft aangehaald niet over een paspoort te beschikken, heeft de gemachtigde gemotiveerd dat verzoekster zich daarvoor tot haar autoriteiten moet richten en hij geeft ook het adres van de Iraakse ambassade. Wat betreft het argument van verzoekster dat ze de financiële middelen niet heeft om naar Amman te gaan, wijst de gemachtigde erop dat hij geen inzage heeft in de financiële middelen van verzoekster maar dat het verzoekster haar verantwoordelijkheid zou zijn zelf de financiële middelen te vergaren teneinde haar terugkeer mogelijk te maken. Opnieuw komt de gemachtigde erop terug dat een reis naar Amman in Jordanië niet noodzakelijk is, nu ook in Bagdad zelf een visum D kan worden aangevraagd en verzoekster van Bagdad afkomstig is.

De Raad stelt vast dat verzoekster op het ogenblik van de aanvraag van 2 maart 2020 inderdaad nog een hangend verzoek om internationale bescherming had. Echter uit het administratief dossier blijkt dat dit al het zesde verzoek betrof, dat door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) werd afgewezen op 27 april 2020 met een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Nadien blijkt dat verzoekster nog een zevende verzoek indiende op 17 juni 2020 en nog een achtste verzoek op 25 januari 2021. Dat laatste verzoek werd wederom door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard op 9 maart 2021. De thans bestreden beslissing werd pas genomen op 23 februari 2022, nadat verzoekster haar acht verzoeken om internationale bescherming dus reeds waren afgewezen. Er blijken ook geen beroepen ingediend tegen de laatste vijf weigeringen van het CGVS. Bijgevolg zijn de beslissingen van het CGVS definitief in het rechtsverkeer aanwezig en kan de Raad niet aannemen dat verzoekster omwille van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade niet naar Irak kan gaan om aldaar via deze outsourcing visa centers een humanitair visum aan te vragen.

Anders dan verzoekster stelt, volgt de Raad niet dat de gemachtigde geen in concreto beoordeling heeft gemaakt van haar situatie. Immers de gemachtigde heeft niet gemotiveerd dat voor “niemand” een uitzondering kan worden gemaakt, maar wel dat voor verzoekster geen uitzondering kan worden gemaakt op de procedure die voor Irakezen geldt, waarbij hij ook heeft gemotiveerd over alle specifieke argumenten die verzoekster in haar aanvraag heeft aangehaald, zoals het feit dat Jordanië voor haar een vreemd land is, dat de aanvraag in Jordanië praktisch te veel werk vraagt omdat ze geen paspoort heeft, dat het financieel een probleem is, enz. Waar verzoekster nog stelt dat indien de afweging gemaakt is, deze onredelijk en onevenredig is, herhaalt de Raad dat – ook al kan mogelijks aangenomen worden dat een aanvraag in Amman niet evident is - de gemachtigde ook heeft gewezen op de mogelijkheid de aanvraag te doen vanuit Bagdad waarvan verzoekster afkomstig is en de Raad gezien de acht afgewezen verzoeken om internationale bescherming, niet kan aannemen dat dit voor haar bijzonder gevaarlijk zou zijn.

In het tweede onderdeel wijst verzoekster op haar privé- en gezinsleven in België waardoor het indienen van de aanvraag in Irak bijzonder moeilijk is. Wat betreft verzoeksters gezinsleven in het licht van artikel 8 van het EVRM motiveert de gemachtigde dat enkel verzoeksters zus een machtiging tot verblijf kon bekomen omdat haar partner een erkende vluchteling is en hun kind eveneens erkend is als vluchteling. De moeder en broer van verzoekster verblijven evenwel ook illegaal in België. Verzoekster ontkent in het verzoekschrift niet dat haar zus zich in een specifieke situatie bevindt aangezien haar kerngezinsleden erkende vluchtelingen zijn. Evenmin ontkent verzoekster dat haar moeder en broer eveneens op het grondgebied verblijven zonder de nodige verblijfsdocumenten, zodat zij in principe ook dienen terug te keren naar Irak. Verder spreekt verzoekster zich tegen nu zij in het verzoekschrift stelt geen familie in Irak te hebben, terwijl zij in haar aanvraag nog wees op haar grootvader in Irak. Verzoekster vervolgt dat zij geen werk of bezit heeft in Irak, maar dat heeft verzoekster evenmin in België. De Raad kan niet aannemen dat verzoekster “geen bindingen” heeft met Irak nu zij de Iraakse nationaliteit heeft en op 19-jarige leeftijd aankwam in België, op het ogenblik van de bestreden beslissing was verzoekster 26 jaar. Zij heeft bijgevolg het grootste deel van haar leven in Irak doorgebracht. De Raad neemt aldus niet aan dat de bestreden beslissing onevenredig of onzorgvuldig zou zijn.

Waar verzoekster nog aanstipt dat haar elementen van integratie niet in rekening werden gebracht, blijkt inderdaad dat de gemachtigde deze heeft opgesomd maar stelt dat die behoren tot de gegrondheid van de aanvraag met verwijzing naar het standaardarrest van de Raad van State. Het door de gemachtigde geciteerde arrest nr. 198.769 preciseerde bijvoorbeeld dat *“als typische buitengewone omstandigheden onder meer [kunnen] worden aangevoerd, al naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz.”*, terwijl *“echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend.”* De gemachtigde kon in de bestreden beslissing dan ook terecht overwegen dat de in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen van integratie in principe niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden en kan niet aangenomen worden dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd.

Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden heeft de Raad van State in zijn rechtspraak reeds aanvaard dat een element van integratie toch een buitengewone omstandigheid kan uitmaken, wanneer het gaat om activiteiten van algemeen belang waarbij de verplichting om de aanvraag in het herkomstland in te dienen aanleiding zou hebben gegeven tot het verbreken van engagementen die reeds waren aangegaan ten aanzien van publieke overheden of andere partners van de culturele en verenigingswereld. Thans heeft verzoekster evenwel geen elementen van integratie van die aard aangehaald, noch licht zij toe waarom haar kennis van de Nederlandse taal, vrijwilligerswerk, sociaal netwerk in België en engagementen bij verschillende groeperingen, het feit dat ze hoogopgeleid is en professionele toekomstperspectieven haar concreet verhinderen de aanvraag in Irak in te dienen.

De schending van artikel 9bis en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht in samenhang gelezen met het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

dhr. M. DENYS,

De griffier,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

griffier.

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES